

ВИСНОВКИ.

У зв'язку із вищевикладеним можливо зробити висновок, що органами МВС України, зокрема підрозділами Національної поліції, реалізуються заходи захисту інформації та кіберпростору, спрямовані на протидію кіберзлочинності та потенційним кіберзагрозам, використовуючи новітні технології. Проте, в сучасних умовах існує нагальна потреба у нормативному закріпленні системи заходів, спрямованих на законодавче визначення питання дезінформації у соціальних мережах та медіа, механізмів її виявлення, протидії та притягнення винних до відповідальності.

1. Гаврильців М.Т. Інформаційна безпека держави в системі національної безпеки України. URL : http://lsej.org.ua/2_2020/54.pdf. (дата звернення: 02.03.2024).

2. Котелевець А.В. Організаційно-правові аспекти діяльності Національної поліції України у сфері забезпечення кібербезпеки та протидії гібридній інформаційній війні в умовах воєнного стану: тези доп. учасників наук.-практ. конф. (м. Вінниця, 7 груд. 2022 р.). Вінниця: ХНУВС, 2022. С. 125-127.

3. Кримінальний кодекс України: Закон України № 2341-III від 05.04.2001 року. ВВР, 2001, № 25-26, ст. 131.

4. Про національну поліцію: Закон України № 580-VIII від 02.07.2015 року. ВВР, 2015, № 40-41, ст. 379.

5. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: Закон України № 2163-VIII від 05.10.2017 року. ВВР, 2017, № 45, ст. 403.

УДК 004.738.5:351.862.4: 316.472.4

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/341-342

Руслан КУНЬО

аспірант кафедри управління

та адміністрування

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНІ МЕДІА ЯК ІНСТРУМЕНТ ВПЛИВУ НА НАЦІОНАЛЬНУ БЕЗПЕКУ

Соціальні медіа в сучасному світі стали потужним інструментом впливу на національну безпеку, як внутрішню, так і зовнішню. Завдяки своїй глобальній природі та масовому характеру використання, соціальні медіа мають значний вплив на формування громадської думки, міжнародні відносини, а також на безпеку країни.

По-перше, соціальні медіа стали платформою для поширення дезінформації та пропаганди, що може становити загрозу національній безпеці. Вони уможливають швидке поширення неперевіреної інформації та маніпулювання громадською думкою, що може призвести до соціальних напружень, конфліктів та навіть кризових ситуацій.

По-друге, соціальні медіа можуть бути використані як засіб для координації негативних дій терористичних організацій або інших злочинних угруповань. Вони дають змогу анонімно спілкуватись та організувати атаки, що ускладнює роботу правоохоронних органів та збільшує загрозу національній безпеці.

Проте соціальні медіа також можуть бути використані як інструмент для зміцнення національної безпеки. Зокрема, вони дозволяють урядам та правоохоронним органам швидко реагувати на потенційні загрози та вчасно інформувати громадськість про можливі небезпеки та способи їх уникнення. Зокрема, соціальні медіа можуть бути використані для проведення кампаній з підвищення обізнаності населення з питань безпеки, пропаганди цінностей демократії та прав людини [1].

Отже, соціальні медіа є подвійним мечем у сфері національної безпеки. З одного боку, вони можуть становити серйозну загрозу через поширення дезінформації та координацію злочинних дій. З іншого боку, вони відкривають можливості для покращення спілкування між урядом та громадськістю, підвищення свідомості та обізнаності громадян з питань безпеки. Отже, важливо розвивати стратегії використання соціальних медіа з метою забезпечення національної безпеки, збалансовуючи їх позитивний та негативний вплив.

Соціальні медіа мають як загрози, так і можливості. Якщо перерахувати загрози, то це: інформаційні війни, кібервійна, кібертероризм постають як несанкціоноване використання державними службовцями, які працюють у розвідувальних органах, правоохоронних органах і протестних рухах. Можливості – це раннє попередження, стратегічне попередження та горизонт (бачення/розуміння), операції впливу, пропаганда та контрпропаганда, корпоративна комунікація та виявлення обману / шахрайства та інтегровані тактичні практики. З огляду на свої «інструментальні» якості, соціальні мережі можуть бути загрозою національній безпеці або ресурсом для захисту життєво важливих інтересів держави. Таким чином, соціальні медіа не мають прямого значення як потенційна загроза національній безпеці або ресурс для захисту стратегічних інтересів держави. Натомість, якщо ці інструменти використовуються певними категоріями користувачів, особливо організованими групами, самі користувачі можуть становити потенційну загрозу. Оскільки соціальні медіа швидко розвиваються і поширюються по всьому світу як дуже детальне явище, необхідна «Національна стратегія соціальних медіа», щоб протистояти негативному втручанням від використання таких інструментів, а також бути повністю ефективною [2].

У той час як державна політика виражається у вигляді програм, рішень і наслідків, соціальні медіа продовжують впливати на цю політику. Державна політика також впливає на думку і ставлення народу. Достукатися до широких мас через Інтернет та інші інформаційні технології та соціальні мережі можна інтерпретувати як важливу навичку. «Демократична політична система» та «інтегрована політична система» необхідні як основа для зосередження уваги на апараті національної безпеки та політиці національної безпеки. Розвиток комунікаційних та інформаційних технологій вимагає «множинної інтеграції» у сфері безпеки. У цьому сенсі підхід до всього суспільства є теоретичним станом підходу до багатьох проблем публічної політики, включаючи безпеку, в контексті виробництва мислення шляхом центрування громадянського суспільства. Це – інновація, у якій управління зосереджене на підході, а конкретний сенс і технічний потенціал підвищуються в питаннях національної безпеки, де потрібна «контекстуальна чутливість» і «колективна координація».

Зв'язок між безпекою та належним управлінням є важливим. Відповідно, формування політики національної безпеки на основі консенсусу та підтримки мас є головною метою. Висновок, який вважається важливим у контексті дослідження, полягає в тому, що соціальні медіа є конкретним ефективним та дієвим інструментом управління у формуванні політики національної безпеки, процесах її вибору та реалізації, що ґрунтується на підході всього суспільства, виключно відповідно до створення мережевого суспільства.

---

1. Train, P. (2020). Policy Coordination and Integration: A Research Agenda. *Public Administration Review*, 1-5.

2. Merqel, I., Garapeti, S., ve Whitford, A. B. (2020). Agile: A New Way of Governing. *Public Administration Review*, 1-5.